

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΑΚΩΒΟΥ, ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΛΑΒΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ**

Ψαλλομένη τῇ κβ΄ Νοεμβρίου

**Ποίημα Ἰσιδώρας, μοναχῆς ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Ἀγίου
Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Μακρυνοῦ,
μετὰ προσθηκῶν ἐξ ἐτέρας ἀκολουθίας,
ποιηθεῖσης ὑπὸ Ἰωήλ, μητροπολίτου Ἐδέσσης**

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΟΡΦΟΥ,
2017
ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ**

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Φωταγωγὸν θεοφόρον, ἀνευφημήσωμεν, ἐν ταπεινώσει θείᾳ, ἐνδυθέντα ἀρρήτως, τοῦ κτίστου εὐσπλαγχνίαν τρισσοφαῖ, καὶ ἀγάπης τὴν κένωσιν, τῆς θεαυγοῦς Ἰωνίας δένδρον τερπνόν, τὸν λαμπρότατον Ἰάκωβον.

Τελειοτάτη πτωχεία, καὶ καθαρότητι, τῆς ἱερᾶς σου μάμμης, καὶ μητρὸς προσεδέξω, τὴν δρόσον εὐλαβείας καὶ θεαυγές, ὥσει κρίνον ἐξήνθησας, ἐν τῇ Φαράκλα Εὐβοίας ἀσκητικῶς, θεοδόξαστε Ἰάκωβε.

Στεφανωθεὶς τῇ σοφίᾳ, τοῦ Λόγου ἔνδοξε, θαυματουργὸς ἐδείχθης, παιδιόθεν παμμάκαρ, νέμων ἱαμάτων τὰς δωρεάς, ἐν πολλαῖς παρακλήσεσιν, ἐν ἀγρυπνίαις, νηστείαις καὶ προσευχαῖς, θεοβράβευτε Ἰάκωβε.

Εἰς παμφαῖ χοραρχίαν, εἰσδύσας πάνσοφε, ἐρατεινὴν τὴν χάριν, προσελάβου εὐφρόνως, ἁγίων ἀπολαύων ὄλβου λαμπροῦ, καὶ μετέχων ἐν Πνεύματι, Παρασκευῆς ἀθληφόρου τῇ χαρμονῇ, καὶ ἀγγέλων ταῖς ἐλλάμψεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ανυμνήσωμεν χαίροντες, τῆς Εὐβοίας τὸν ἀνάργυρον ἰάτορα ἀναβοῶντες· Χαίροις, ὁ τὴν στοργὴν τοῦ Πνεύματος, δωρούμενος τῇ Ἐκκλησίᾳ. Χαίροις, ὁ διανέμων φωτισμόν, πρὸ τοῦ λαβεῖν τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης· καὶ γὰρ ἐνοικήσας, ἐν σοὶ ὁ Παράκλητος, ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν ἐκράτυνέ σε, ποιεῖν καὶ πράττειν θαυμάσια. Διὸ ἐν οἰκειότητι, τοῖς ὁμοψύχοις σου ἁγίοις, τὰς ἐντεύξεις ποιούμενος, καὶ τὸν ὅσιον Δαβίδ, ἐν πίστει προστάσων, Ἰάκωβε θεσπέσιε, ἀεὶ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος β΄.

Λέοντος Μαΐστορος.

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ. Σήμερον τὸ καθαρώτατον ἁγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων εἰσάγεται· ταύτη ἐκβοήσωμεν, ὡς ὁ ἄγγελος· Χαῖρε, μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λάμπεις χαρμονικῶς, Ἰάκωβε θεόφρον, εὐφραίνων Ἐκκλησίαν· καὶ γὰρ συλλειτουργοῦντα, ἀγγέλοις ὥφθης ὅσιε.

Στίχ. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.*

Χαίρουσι γενεαί, ἐπτάρημοι σεπτῶν σου, προγόνων ἱερέων, εὐροῦσαί σε συμμύστην, εἰς δεῖπνον ἐπουράνιον.

Στίχ. *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Ἑσχες μυσταγωγόν, καὶ θεῖον ἱατῆρα, τὸν μέγαν Χαραλάμπη, δι' οὗ ταῖς ἐπιτόκοις, παρεῖχες ἀντιλήψεις σου.

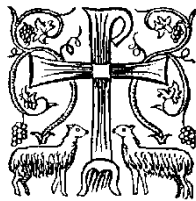
Δόξα. *Τριαδικόν.*

Ηὔφρανας μυστουργέ, μεθέξει σου τριφῶτα, Τριάδα ἐν μονάδι, Πατέρα σὺν Υἱῷ τε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. *Θεοτοκίον.*

Εἵλκυσας φαιινῶς, πανάχραντε Παρθένε, εἰς κῆπον Ἐκκλησίας, ποιμαίνειν ἐν τοῖς κρίνοις, Ἰάκωβον τὸν ἔνθεον.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, τὰ ἀπολυτικά ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχολογοῦμεν τὴν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους Σ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰωὴλ Ἑδέσσης.

Τοῦ Λιβισίου τὸν γόνον, σεμνὸν Ἰάκωβον, τὸν ὕστερον ἐν μάνδρᾳ, τοῦ Δαβὶδ προεστῶτα, πρεσβύτερον ὁμοῦ τε καὶ μοναχόν, ἐπαινέσωμεν ἅπαντες, ὥσπερ γὰρ ἄγγελος ὤφθη ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ Κυρίου παντοκράτορος.

Τὴν θαυμαστὴν βιοτὴν σου, πάτερ Ἰάκωβε, ἐν τῇ σεπτῇ μονῇ σου, τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος, ἐθαύμασε καὶ ὕμνησε τὸν Χριστόν, τὸν πλουσίως κοσμήσαντα, σὲ τὸν φιλόθεον ἄνδρα ταῖς ἀρεταῖς, καὶ χαρίσμασι τοῦ Πνεύματος.

Βλαστὲ σεπτῆς Θεοδώρας, πάτερ Ἰάκωβε, ταύτην ἐκτίσω πρώτην, ὁδηγὸν πρὸς τὰ κρείττω, νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς, καὶ ἡθῶν τελειότητι· ὅθεν ἐδέξω χαρίσματα ἐκ Θεοῦ, μιμησάμενος τὸν βίον αὐτῆς.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἰσιδώρας μοναχῆς.

Ρίζας τὰς ἀγίας σου, ὑπεραξίως τιμήσας, ἔφερες χρηστότητος, ἔνδυμα ἐρίχρυσον, ἐκ νεότητος· διαυγῶς κέκτησαι, ὅθεν ἐν πτωχείᾳ, καθαρότητος θησαύρισμα, πίστει αὐξόμενος, πλήρει τε νηστεία τρεφόμενος, καὶ πᾶσι μεριζόμενος, σπλάγχνοις οἰκτιρμῶν καὶ ἀπλότητι. Διὸ Θεοτόκου, ἐφείλκυσας ἰάτειραν στοργήν, καὶ τῶν ἀύλων, Ἰάκωβε, σεπτὴν οἰκειότητα.

Χάριτι εὐθύτητος, προκαθαρθεὶς ἐλεῆμον, ἐν παννύχοις στάσεσιν, ἔθραυσας τὰ ἔνεδρα, τοῦ ἀλάστορος. Ἱερῶς ἔφερες, ὅθεν τοῦ Κυρίου, τὰς ὑψώσεις ἐν τῷ λάρυγγι, καὶ ἀνυπόδητος, ὥσπερ Μωσῆς ἐμεγάλυνας, μυστήριον ἀπόρρητον, τῆς οἰκονομίας, Ἰάκωβε, φλεγόμενος πίστει, καὶ ἔρωτι Τριάδος μυστικῷ, ὁ μηδαμῶς ἐκκαίόμενος, πυρὶ τῆς οἰήσεως.

Μένων ἀδιάφθορος, ταῖς ἡδοναῖς τῆς ἀπάτης, ἔφθασας εἰς ἄληκτον, ὅρασιν θεσπέσιε, τῆς λαμπρότητος, ἱλαρᾶς πόλεως· ὅθεν τὰς σκηνώσεις, τῶν ἁγίων ἐθεώρησας, ἐνισχυόμενος, θείαις ἀγλαΐαις τοῦ Πνεύματος, καὶ θέᾳ τῆς θεόπαιδος, ἧς τῇ ταπεινώσει μετέσχηκας, ἵνα ὑπομείνης, ἀνόμων ἐπιθέσεις ἰταμάς, ἀνεξικάκῳ πραότητι, Ἰάκωβε πάνσοφε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Πᾶσαν δόξαν κενὴν φεύγων, καὶ ἀγρυπνῶν ὡς ἄσαρκος, λειμῶνα πανευώδη ἐποίησας τὴν καρδίαν σου, ἐν χαρᾷ θεορρύτῳ. Καὶ γὰρ τῶν συκοφαντῶν, ὑπομένων τὰς ἐφόδους ἐν εὐχαριστίᾳ, ἠδάφισας τοῦ Βελίᾳρ τὰς πυργοβάρεις, καὶ κοινωνὸς γέγονας θεϊκῆς φύσεως. Ὅθεν τῶν βροτῶν, τὴν πικρότητα ἐγλύκανας, Δαβὶδ τοῦ κλεινοῦ, ὀφθεὶς συνόμιλος καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ Ἰωάννου τοῦ ὁμολογητοῦ, φιλήτωρ ὁμόψυχος. Διὸ τὴν ἡδίστην καὶ λεπτοτάτην αὔραν, τοῦ Παρακλήτου προσδεχθεὶς, Ἰάκωβε θεῖε, καὶ ἡμῶν παρακλήτωρ ἐφάνης, τοῖς βοῶσι· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Λέοντος Μαΐστορος.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἐορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου παρθένος, καὶ μετὰ τόκον παρθένος μείνασα, ἐν τῷ ναῷ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· Ἦγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἀγίῳ ὡς ἀγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσιν δάμαλιν, τὴν ἀμώμητον Δέσποιναν. Μητέρες συγχαρήτε, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέωξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα. Χαίρετε, λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Εἵσοδος. *Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ', 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε', 15-Σ', 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ

ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ακούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ', 7-15).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἄρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Ὁχυρούμενος τῶν αὐλῶν τῇ στραταρχίᾳ, ἐκτήσω ἀντιλήπτορας φαεινούς, ἐνισχύοντάς σε εἰς ὁδοὺς σκληράς. Ὅθεν τὸν ἱερομάρτυρα Χαραλάμπην, τὸν τροπαιοῦχον Γεώργιον, καὶ τὴν ὁσιομάρτυρα Παρασκευὴν, προσδέδεξαι συνεκδήμους καὶ ἰάτορας, ἐν ταῖς ἐμπόνοις ἀριστείαις σου. Κοινωνὸς τοίνυν ὀφθείς, τῆς ἐπουρανίου ἱεραρχίας, τὸν τρισάγιον ὕμνον συνέψαλες, τῷ ἁγίῳ Νεκταρίῳ. Καὶ νῦν πρέσβευε, Ἰάκωβε ἀοίδιμε, ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Ἦχος β'.

Ἰχνηλατῶν νομίμως, τὸν ἀσκητικὸν δίαυλον, ἀγλαῶς ἐφαίδρυνας, τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ θεοφόρου Δαβίδ, ὅνπερ ἀξίως ἐπλούτησας, ἀμύντορα καὶ συνέστιον. Ὅθεν τοῦτον τεθέασαι, ταῖς σαῖς ἐντεύξεσι παριστάμενον, τὴν θύραν ἀνοίγοντά σοι εὐγενῶς, καὶ ἐν τῷ αὐτοῦ σπηλαίῳ, εὐηράτως σε ξενίζοντα. Καὶ γὰρ ἀστέρα καθοδηγόν, προστάξας Χριστὸς ὁ Θεός, ἐν νυκτὶ φωταγωγεῖν σοι, ὡραίως σε ἐτίμησε, τὸν τιμῶντα ἀφράστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἦχος γ'.

Ὁμιλῶν εἰς τὸ οὓς Δαβίδ τοῦ φιλοῦντός σε, καὶ τούτου τῇ χάριτι σκεπόμενος, ἄβροχος ἔμεινας, κάτωθεν ὑετοῦ βαδίζων, θεσπέσιε. Τῇ ἀγάπῃ καὶ γὰρ τοῦ λαοῦ, ποιμαντικῶς ἐκκαίόμενος, ἐν μέσῳ παγετῶν, δι' ἡμιόνου τὰς πορείας ἐποίου, παριδὼν τῆς σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν. Διὰ πλείστους τοίνυν ναοὺς μεριμνῶν, θερμῶς παρὰ Κυρίου ἐξεζήτησας, ἐλαίου προμήθειαν. Ὅθεν τὸ ὑπερχειλίζον δοχεῖον ἐνέφηγε, τῆς

ἐνθέου εὐχῆς σου τὴν δύναμιν. Διὸ ἡμᾶς εὐλόγησον, προσκυνοῦντας ἐν πίστει, τὴν τιμίαν εἰκόνα σου, θεόγνωστε Ἰάκωβε.

Ἦχος δ'.

Τῷ λόγῳ σου ὑποτάσσω, τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ τούτων τὴν ἰσχὺν κατὰ λύων, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀμετρήτων σκορπίων ὀρμησάντων σοι, κατέπαυσας τὴν ἔφοδον. Καὶ γὰρ παραδούς, τὸ σὸν θέλημα τῷ Κυρίῳ, ἔσχηκας τὸν Θεὸν ὑπακούοντά σοι, τὴν δόξαν τούτου ἀπολαύων κηρύττοντος· «Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω». Διό, πάτερ Ἰάκωβε, πάντας τοὺς ὑμνητάς σου ἐνίσχυσον, ἐν ὁμονοίᾳ λατρεύειν, Χριστὸν τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν ταῖς ἱεουργίαις σου, ὑπὲρ τὸ ἔδαφος αἰρόμενος, καὶ ἀγγελοπρεπῶς ἀνυμνῶν τὸν ζωοδότην, πτέρυγας ἀγγελικὰς ἔγνωκας, κροτούσας τοῖς ὤμοις σου. Διὸ ἀνεγείραι θέλων, ναὸν τῶν ταξιαρχῶν, τὸν πάμφωτον Μιχαὴλ ἔσχηκας, δι' ἅπασαν ἀνάγκην, προμηθεά πανόλβιον. Καὶ γὰρ ἐφάνης θεόληπτος, ὡς ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, θεωρῶν τὰς ψυχάς, δι' ἃς τὰ τίμια δῶρα προσεκόμιζες. Ὅθεν δεόμεθα, πανεύφημε Ἰάκωβε, γενοῦ ἡμῶν ἀντιλήπτωρ, ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος δ'.

Γεωργίου Νικομηδείας.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν ἁγίων ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, καθαροτάτῳ νοί, συλλειτουργῶν ταῖς παμφάσι δυνάμεσι, καὶ νέμων τῆς ἀφθαρσίας, τὸ εἰρηγόδωρον φῶς, καὶ τοῦ ἀναστάντος, τὰ χαρίσματα. Διὸ εἰς τὰ ἅγια, τῶν ἁγίων εἰσέδυσας, ἐν εὐφροσύνῃ, θεωρῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ τοῖς κάλλεσι, Χερουβείμ εὐφραίνόμενος. Ὅθεν κλυτὲ Ἰάκωβε, Δαβὶδ ὁμοδίαιτον, καὶ ἐραστὸν Ἰωάννην, ἀκαταλήκτως ἐξέπληττες, τοῦ Λόγου μεθέξει, προσλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, ἀπάσης κτίσεως.

Στίχ. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.*

Χαίροις, ὁ ἐν τῇ ρίζῃ Σταυροῦ, ἀναβλαστήσας ὡσεὶ δένδρον κατάκαρπον, καὶ πόθῳ τοῦ βασιλέως, ἐν κατανύξει ψυχῆς, ἔλαιον ἐκβλύσας τῆς χρηστότητος. Καὶ γὰρ ἡ καρδία σου, συνεθλίβη, Ἰάκωβε, ὥσπερ ἐλαία, ὅτε πεῖναν ἠλόγησας, συμπαθέστατε, τῶν πενήτων συγγόνων σου. Ὅθεν καὶ κατηξίωσαι, πληθύνειν θεόφωτε, τῇ προσευχῇ

σου τοὺς ἄρτους, ἵνα ἐκθρέψῃς τοὺς κάμνοντας. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Χαίροις, ὁ ἐνδυθεὶς εὐκλεῶς, τοῦ Παρακλήτου τὴν ἀπόρρητον δύναμιν, καὶ πάντιμον ξυνωρίδα, εἰς χειρουργίαν τὴν σὴν, πόθῳ προσκαλέσας, ἱερώτατε, Δαβὶδ τὸν θεσπέσιον, καὶ τερπνὸν Ἰωάννην σου, οἱ προδραμόντες, σοὶ παρίσταντο κάθιδροι, ὡς ἀκέστορες, καὶ σεπτοὶ σου θεράποντες. Χαίροις, τῆς θεομήτορος, ἐλκύσας τὴν εὐνοίαν, καὶ γεγωνὸς ἐστιάτωρ, εἰς πανδαισίαν αἰώνιον, Ἰάκωβε θεῖε, ἥ ἰκέτευε μετέχειν, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Εορτάσωμεν ἀγαλλόμενοι, τὰ εἰσόδια τοῦ φωταυγοῦς Ἰακώβου, τοῦ ἀγγέλου τῆς Εὐβοίας, καὶ θεοδωρήτου ἡμῶν ἀντιλήπτορος. Καὶ γὰρ σήμερον, ἡ ἀπείρανδρος Δέσποινα, τοῦτον ὡς ἡγαπημένον συνεισήγαγεν, εἰς παστάδα αἰώνιον. Διὸ βοήσωμεν· Χαίροις, ὅσιε, τῆς Τριάδος κατάλυμα, ὁ προστάσων τοὺς ἁγίους ἐν χρηστότητι. Χαίροις, ὁ κτησάμενος ἐν ὁδύνῃ τῆς κενώσεως, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνῶσιν, καὶ ἐπιστάμενος τῶν χρόνων τὴν ἔκβασιν. Εὐλόγησον ἡμᾶς, παναοίδιμε, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. ᾠχος ὁ αὐτός.

Ο Δαβὶδ προανεφώνει σοι, ἄχραντε, προορῶν τὴν ἀφιέρωσιν, τῆς εἰσόδου σου ἐν τῷ ναῷ, ἐν ἧ τὰ πέρατα σήμερον ἐορτάζοντα, δοξολογοῦσί σε, πανύμνητε. Τὴν γὰρ πρὸ τόκου παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν ἄφθορον, Μῆτερ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον ἐν τῷ ναῷ εἰσερχομένην, ὁ Ζαχαρίας εὐφραίνεται, ἀπολαβὼν σε, Δέσποινα, καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀγάλλονται, ὑποδεξάμενά σε τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐν ὠδαῖς ἐκβοῶμέν σοι· Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἀπολυτίκια.

ᾠχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Λαμπρυνθεὶς τοῦ Δεσπότη ταπεινώσει, Ἰάκωβε, κάλλος ἐνεδύθης ἀρχαῖον, καταυγάσας τὴν Εὐβοίαν. Διὸ συλλειτουργῶν τοῖς Χερουβεὶμ, ὥραθης Ἐκκλησίας χαρμονή, σὺν Δαβὶδ καὶ Ἰωάννῃ, ἱλαστικῶς φαιδρύνων τοὺς βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἀγίασαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. ᾠ. Ἐτερον. ᾠχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰωὴλ Ἐδέσσης.

Τῶν ὁσίων πατέρων τὰ κατορθώματα, ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ζηλώσας ἅγιε, ἀνεδείχθης μιμητῆς τούτων Ἰάκωβε, ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαβίδ, τοῦ προστάτου σου σεμνέ, ποιμάνας ταύτην ἐνθέως· διὸ σὺν τούτῳ μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. ᾠχος δ'.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε, τῆς οἰκονομίας τοῦ κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῳ

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, κάθισμα.

ᾠχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν μοναῖς εὐωχηθεῖς, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, εὐχαριστίας ἰλαρά, ὥφθης πηγὴ θεοπρεπῆς, ἀναβλυστάνων χαρίσματα ἰαμάτων. Θεῖον γὰρ Δαβίδ, ἔχων συνόμιλον, ἔθραυσας σατάν, τὰ μηχανήματα. Τῆς Θεοτόκου διόπερ ἀπήλαυσας, τὰς ἀντιλήψεις θεότιμε, πιστοῖς παρέχων, πταισμάτων λύσιν, παντελεῆμον Ἰάκωβε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ὅμοιον.

Πρὸ συλλήψεως, ἀγνή, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν. Τῷ θείῳ δὲ ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀποδοθεῖσα ὥφθης δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου φωτός. Μεγάλῃ ὄντως, ἡ πρόοδος σου, μόνη Θεόνομφε καὶ ἀειπάρθενε.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, κάθισμα.

ᾠχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Χειρὶ σου εὐαγεῖ, ἐν ἡμέρᾳ ἐξόδου, ἡνιόγησας σεπτῶς, τὴν ἁγίαν σου ποίμνην, δεικνὺς τῆς θεώσεως, ἀπειρόφωτον εὐκλειαν· ὅθεν σήμερον, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, τῶν καμάτων σου, τὴν θεοδώρητον χάριν, Ἰάκωβε ἔνδοξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ὅμοιον.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, ἱερῷ ἐν ἁγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἣν ἡνιόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας. Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα.

ᾠχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Θησαυρίζων πενίαν θεοτερπῆ, τῶν ἀγγέλων ἐπέγνωσ τὴν χαρμονήν, τὰς ὕβρεις δεχόμενος, ὥσει ὄλβον πολύτιμον· καὶ γὰρ ζηλώσας τοῦ κτίστου, τρυφήν τῆς κενώσεως, τοῦ δολίου τὰς πάγας, εὐτόνως συνέτριψας. Ὅθεν θεηγόρε, τῶν δαιμόνων ἐκφεύγεις, τὴν ῥύμην Ἰάκωβε, παντευχία τῇ κρείττονι, Χαραλάμπους θεόφρονος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐλαβῶς εὐφημοῦσι, τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αγαλλιάσθω ὁ Δαβὶδ ὁ ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προῆλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς· καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ, ἣν καὶ βλέπων ἠυλόγησεν, ὁ Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε· Χαῖρε, θαῦμα παγκόσμιον.

Τὸ α' ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. (Τρίς).

Στίχ. α'· Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Στίχ. β'· Σὺ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον· Ἔστω ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. (Ζῆτει ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς ε' Δεκεμβρίου).

Ὁ ν' ψαλμός.

Δόξα· Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου...

Καὶ νῦν· Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Εν νηπτικῇ ἡσυχία καὶ καθαρότητι, ἐνώπιον τοῦ θείου θρόνου γονυπετῶν, πτέρυγας ἐκτήσω ἀγγελικάς. Χαίρων τοίνυν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίων μετὰ κλαιόντων, κῆπος γέγονας ἁρωμάτων θεουργικῶν, εὐωδίαν ἐκχέων, τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακράν. Ὅθεν, Ἰάκωβε πανάριστε, διανύων τὰς ἀποστάσεις θαυμαστῶς, ὑπερέβης ἐν Πνεύματι, καὶ χρόνον καὶ χῶρον. Διὸ ἐν ἡμέρᾳ τῶν Εἰσοδίων, εἰσώδευσας εἰς τὰς ἐρατεινάς σου μονάς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ διάκονος τὸ Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου..., οἱ χοροὶ τὸ Κύριε, ἐλέησον (ἐκ ιβ') καὶ ὁ ἱερεὺς τὸ Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία...

Κανόνες, ὁ α' τῆς ἐορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς Ϛ' καὶ οἱ ἐξῆς δύο τοῦ ἁγίου εἰς η'.
Μεθ' ἐκάστην δὲ ᾠδὴν, αἱ καταβασίαι· Χριστὸς γεννᾶται.

Κανὼν α΄ τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Τὴν σὴν ποιμνὴν, ὅσιε Ἰάκωβε, σκέπε. Ἰωήλ.
Ποίημα Ἰωήλ Ἐδέσσης.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὰ πάθη τοῦ σώματος καὶ ψυχῆς, ὡς ἔχων τὴν χάριν, τοῦ Κυρίου σου Ἰησοῦ, Ἰάκωβε πάτερ θεραπεύεις, τῶν ἐκζητούντων τὴν σὴν ὑποστήριξιν.

Ἡ χεὶρ σου ἰάτρευσε θαυμαστῶς, καθ' ὅπαρ τὸ ὄμμα, ἐν τῇ Κύπρῳ τοῦ ἀσθενοῦς, συντρίψας ὄφρυν τοῦ ἀντιδίκου, θεοχαρίτωτε πάτερ Ἰάκωβε.

Νικαίας ποιμένος τῆς κεφαλῆς, αἱμάτωμα πάτερ, διαλύεις ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ποιήσας Σταυροῦ τοῦ ζωηφόρου, τὸ θεῖον σχῆμα, Ἰάκωβε ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα κυήσασα τῶν βροτῶν, γενοῦ μοι ἐν βίῳ, κυβερνήτις καὶ βοηθός, πανάχραντε κόρη Θεοτόκε, διασκεδάζουσα πάθη τὰ ἄτοπα.

Κανὼν β΄ τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Ἰάκωβον ἄδω, κλέος τοῦ Λόγου. Ἰσιδώρα Μ.
Ποίημα Ἰσιδώρας μοναχῆς.

ᾠχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ἰλαροφώτῳ ἐν φέγγει καταυγασθείς, φαεινὲ Ἰάκωβε, τῆς μεθέξεως Χριστοῦ, φώτισον νοός μου τὴν ἀχλύν, ἵνα ὕμνον χαριστήριον προσφέρω σοι.

Ἀσκητικῶν ἐξανθήσας ἀπὸ ριζῶν, ἰλαρὲ Ἰάκωβε, ὡς ὑάκινθος τερπνός, νέμεις καθαρότητος πνοάς, Ἐκκλησίαν εὐωδίζων σωφροσύνη σου.

Κεκοσμημένος χρυσίῳ τῶν οἰκτιρμῶν, νηπιόθεν ἔστεργες, τῶν ἀύλων συνδρομῇ, νόσους θεραπεύειν θαυμαστῶς, διαλύων τῶν δαιμόνων τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Ὠραιοθεῖσα, Παρθένε, θεουργικῶς, κρείττονι ἀπλότητι, κατηξίωσαι τεκεῖν, ἄναρχον τὸν Λόγον τοῦ Πατρός, μορφωθέντα καθ' ἡμᾶς, δι' ἀγαθότητα.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἡ ἀγία μονή σου, ὡς θησαυρὸν ἔχουσα, τάφον σου Ἰάκωβε πάτερ, σκιρτᾷ καὶ γάννυται, ὅτι τοῖς πάσχουσι, παρέχεις χάριν καὶ ἄκος, τοῖς ἐν πίστει ἅγιε, ἀσπαζόμενοις σε.

Νοσημάτων παντοίων, θαυματουργὸν γέγονεν, ὅσιε τὸ ἔλαιον ὄντως, τοῦ θείου τάφου σου, πολλοὺς γὰρ ἔσωσεν, ἐκ σαρκικῶν ἀλγηδόνων, ὥσπερ ἐν τῇ μάνδρᾳ σου, σεμνὸν μονάζοντα.

Πυρωθείς ἐγκαρδίως, ἐξ ἀγαθοῦ ἔρωτος, πρὸς τὸν σὸν Δεσπότην θεόφρον, πᾶσαν προσπάθειαν, ὅλως ἀπέρριψας, καὶ τὴν ὁδὸν μοναζόντων, ὅσιε Ἰάκωβε, χαίρων ἐβάδισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, τοῖς λογισμοῖς πάντοτε, τῆς ἀπελπισίας, Παρθένε· ἀλλὰ πρεσβείαις σου, τὰ νέφη σκέδασον, τῶν λυπηρῶν βιοτῆς μου, σὺ γὰρ ὥφθης, πάνταγνε, χαρᾶς τὸ αἷτιον.

Ἔτερος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Βιώσας, πάτερ, ἐν Χριστῷ, Πνεύματος εἰσεδέξω, θεϊκὴν εὐσπλαγχνίαν, ἀσπαζόμενος σεπτῶς, τῶν πεπτωκότων πληγὰς, ὡς τοῦ Λόγου ἔσοπτρον, Ἰάκωβε.

Ὁλβίῳ νῶ προσηλωθείς, ὅσιε εἰς ὑψώσεις, τῶν ἁγίων ἀπάντων, προσεδέχθης μυστικῶς, Παρασκευῆς εὐκλεοῦς, ἀντιδόσεις, ἄριστε Ἰάκωβε.

Νικῶν παθῶν τὰς προσβολὰς, πάντιμε παιδιόθεν, πᾶσαν κτίσιν ἡλέεις, τοῦ Χριστοῦ ὡς λειτουργός, θεοπρεπῶς παριδὼν, τῶν ἡδέων ἅπασαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον.

Αγάπη μέλπουσα Χριστῷ, πάνταγνε Θεοτόκε, τῶν ἁσμάτων τὸ ἄσμα, προσεφώνεις ἐν χαρᾷ· Ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, τῷ Νεβρῷ ἐλάφον ἐξωμοίωσαι.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ὁλβος πέφηνας, θεολογίας, νέμων Πνεύματος, τὴν φωτουργίαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ, θεόφρον Ἰάκωβε. Καὶ γὰρ καθαίρων ψυχὴν σου ἐν δάκρυσιν, τῆς συμπαθείας τὰς ρόας ἐτρύγησας. Ὅθεν ἅπαντας, ἡμᾶς εὐλαβῶς κατηύφρανας, τῷ νέκταρι ἁγίας σου ἀπλότητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαβίδ, τίς ἢ παροῦσα ἐορτή, ἣν ἀνύμνησας ποτέ, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα Θεόπαιδα καὶ Παρθένον; Ἀπενεχθήσονται εἰπὼν, τῷ βασιλεῖ μυστικῶς, παρθένοι ὀπισθεν αὐτῆς, καὶ αἱ πλησίον αὐτῆς· καὶ θαυμαστὴν ἐργάζου καὶ παγκόσμιον, τὴν ἐορτὴν τοῖς κραυγάζουσιν· Ἡ Θεοτόκος, ἡμῖν ἐπέστη, τῆς σωτηρίας ἡ πρόξενος.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Τίνα κτήση, Ἰάκωβε, ἀγαθῶν τὸ ἄκρον Χριστὸν τὸν εὐσπλαγχνον, τοῖς δακρύοις σου ἐλεύκανας, τῆς ψυχῆς χιτῶνα θεοῦφαντον.

Μεμνημένοι οἱ φίλοι σου, τὰ πολλὰ σου ἅγιε κατορθώματα, τὴν νηστείαν καὶ ἐγκράτειαν, καὶ τὴν προσευχὴν ὑμνολογοῦμέν σε.

Νῦν ὁ τάφος σου γέγονε, τῶν ἐνεργουμένων θεραπευτήριον, ταῖς ψυχαῖς πάσαις, Ἰάκωβε, προσπορίζων, πάτερ, ἀνακούφισιν.

Θεοτοκίον.

Ἡ εἰκὼν σου, πανάχραντε, ἡ τὸν ζωοδότην Χριστὸν δεικνύουσα, εἰρηνεύει τοὺς ἐκ πίστεως, σὲ ἀσπαζομένους, ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Χριστός μου δύναμις.

Δεινοῖς νοσήμασι, κατατρυχόμενος, καὶ ποσὶν ἡλγηκόσιν ὁδοιπορῶν, εὗρες θεῖαν ἴασιν, διὰ θεραπείας θαυμαστῆς, τῆς Ξενίας θεομήτορος.

Ὡς θείων στάσεων, τῶν παννυχίων σου, δι' ὧν χάριν τοῦ Λόγου στεφηφορῶν, εὐκλειαν ἐξέχεας, ἱεουργοῦ πανευλαβοῦς, πρὸ σεπτῆς χειροθεσίας σου.

Κανόνα πίστεως, κλεινὸν εἰδυῖά σε, καὶ εἰκόνα ἀγάπης χριστοειδῆ, μέλπει σου τὴν ἄθλησιν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, θεοδόξαστε Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Λοχείαν ἄρρητον, ἀγνὴ ὑμνοῦμέν σου, δι' ἧς ἔλυσας κράτος τοῦ δυσμενοῦς, ἅδου θεονύμφευτε, ἀναλλοιώτως τὸν Υἱόν, σωματώσασα ἐν μήτρᾳ σου.

Ὡδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νόσους τῆς σαρκός, τὰς ποικίλας καθυπέμεινας, ἐκζητῶν τὴν ἰατρειάν τοῦ Δαβὶδ, τοῦ πατρός σου ὀσιώτατε Ἰάκωβε.

Ὡς ἀσκητά, πρὸς Δαβὶδ Θεοῦ θεράποντα, τὴν εὐχὴν σου καθ' ἡμέραν ἐκτελεῖς, καὶ δακρύων ἐκζητεῖς πάτερ τὰ πρόσφορα.

Στένων καὶ βοῶν, τοῦ Δαβὶδ τὴν κάραν ἔφερεις, ἐν τῷ στήθει σου, Ἰάκωβε σεμνέ, ἐξαιτῶν τὴν θεραπείαν σου, αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰθυονον τὸν νοῦν, πρὸς τὰ ἄνω, θεονύμφευτε, ἵνα παύσῃ φοβιῶν μου ὁ ἐσμός, ὁ μαστίζων τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ἄλλος. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ενθέῳ λάμπει καταυγασθεῖς, διὰ στενωτάτης ἀγωγῆς, καὶ πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, Ἐκκλησίας ὥφθης ἀστήρ, ὁσίῳ Δαβίδ, καὶ θεῷ Ἰωάννῃ συναυλιζόμενος.

Ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς ζωὴν, ἐν ἀμαρυγῇ ὑπερφυεῖ, πάτερ, ἀνύσας ἐπέγνωκας, ἐν σπηλαίῳ θεοῦ Δαβίδ, φωσφόρον ἀλκὴν, τὸ μένος τῶν σκορπίων ἐξαφανίζουσιν.

Σεμνός, ἀκέραιος, ἀγαθός, ἐν ξηροφαγίᾳ καὶ σκληρᾷ, χαμαικοιτία ἀπήλαυσας, Παρακλήτου αὖραν λεπτὴν, δι' ἧς θεουργέ, Ἰάκωβε, τὴν κτίσιν ὠραιοποίησας.

Θεοτοκίον.

Τῷ θείῳ τόκῳ σου, ἀγαθή, κένωσιν ἐμφαίνεις ἰλαρῶς, τοῦ ζωοδότου τὴν ἄρρητον, προσλαβόντος δούλου μορφὴν, εἰς μήτραν τὴν σὴν, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις καὶ ταῖς θελήσει.

Ὡδὴ Σ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἐψώμισας, θαυμαστῶς Ἰάκωβε, τὰ σιτία προσευχαῖς σου αὐξήσας, Λιβανατῶν ἐργατῶν τὴν χορείαν, τῶν πέντε ἄρτων σημεῖον τὸ μέγιστον, ἐκ νέου πάτερ ἀληθῶς, πραγματώσας Χριστοῦ θεία χάριτι.

Ἰέρευσας, ἐν τῇ θείᾳ μάνδρᾳ σου, ὡς ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ἀξίως, τὴν ἀμπεχόνην τῆς χάριτος μάκαρ, καὶ ἰατρεύεις ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, νοσήματα τὰ χαλεπά, καὶ δαιμόνων διώκεις ἐπήρειαν.

Ἀντίδικος, ὁ σατὰν γεγέννηται, καθ' ἡμέραν κατὰ σοῦ ἐκστρατεύων, ποτὲ ὡς γραῖα κακόμορφος πάτερ, ποτὲ ὡς σκύλεθρον ὄντως ἀπαίσιον, ἀλλὰ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καταστέλλεις αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Καυχώμεθα, διὰ σὲ πανάχραντε, καὶ ὑμνοῦμεν τὸν σὸν ἄχραντον τόκον, ὅτι ἡμᾶς τῷ Υἱῷ σου ἐρρήσω, ἐξ ἀγκαλῶν τοῦ ἀλάστορος δαίμονος, καὶ ἐχαρίσω τοῖς βροτοῖς, ἐλευθέραν ζωὴν τε καὶ ἄνεσιν.

Ἔτερος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ὁσίων ὁμόψυχος, ὁραθεὶς φωτοειδῶς, καὶ προορῶν τὴν ἔκβασιν, τῶν ἀδήλων τοῦ Πνεύματος ἀστραπαῖς, Ἰάκωβε ἔντιμε, εὐλογεῖς τοὺς πιστῶς ἀνευφημοῦντάς σε.

Υψώθης, Ἰάκωβε, ταπεινώσει ἀληθῆ, καὶ οἰνοχόος ἄριστος, εἰς αἰώνιον δεῖπνον διορισθεὶς, «μεθύσθητε», ἔκραζες· «ἀδελφοί, τῇ κενώσει τῆς σταυρώσεως».

Λουσθεὶς ἐν τοῖς δάκρυσιν, συντριβῆς χαροποιοῦ, τῶν νοσημάτων ἡνεγκας, καταιγίδα τῇ μνήμῃ τῶν οὐρανῶν, προσάδων ἐν χάριτι, ἐξοδίους τοὺς ὕμνους, θεοπύρσευτε.

Θεοτοκίον.

Ὁλβίως κεκόσμησαι, παρθενίας στολισμῷ, νυμφοστολοῦσα, Δέσποινα, τὴν παστάδα τοῦ Λόγου ἐρατεινῶς, βοῶντος· «Θεόνυμφε, ὀφθαλμοῖς σου Τριάδα ἐκαρδίωσας».

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς Ἐκκλησίας τὸν πανάριστον ἀμύντορα, τῇ κοινωνίᾳ ζωοδότου δοξαζόμενον, μεγαλύνωμεν Εὐβοίας τὴν εὐκοσμίαν· καὶ γὰρ λάμπει συμπαθείας ὡς θησαύρισμα, λαμπηδόνας τῶν ἰάσεων δωρούμενος, τοῖς κραυγάζουσι· Χαίροις, πάτερ Ἰάκωβε.

Οἶκος.

Βίβλος ἐγγεγραμμένη, τῷ δακτύλῳ τοῦ Λόγου, ὥράθης, ὃ Ἰάκωβε μάκαρ· τῆς Τριάδος καὶ γὰρ ἐπιγνούς, εὐδοκίαν θεῖαν εἰς χαρὰν ἄληκτον, εἰσέδυσας αἰνούμενος, χορῷ τῶν Σεραφεὶμ μελπόντων·

Χαῖρε, τὸ ἄρμα δοξολογίας· χαῖρε, ὁ κόλαφος ἀπειθείας.

Χαῖρε, εὐσπλαγχνίας ὥραϊον κατάλυμα· χαῖρε, τῆς Εὐβοίας εὐήρατον βλάστημα.

Χαῖρε, ἄρτος θεοτήρητος πανδαισίας μυστικῆς· χαῖρε, σκεῦος θεοδώρητον θεωρίας νηπτικῆς.

Χαῖρε, οὐρανοδρόμος χελιδὼν ξενιτείας· χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας παντευχία ἀγία.

Χαῖρε, ὁ γνούς ἀγνώστως τὸν ἄναρχον· χαῖρε, τοῦ Λόγου λάρυγξ ὁ ἡδιστος.

Χαῖρε, εἰς ὕψος ἀρθεὶς θεωρίας· χαῖρε, ἐκκύπτων ἐμῇ τῇ καρδίᾳ·

Χαίροις, πάτερ Ἰάκωβε.

Τὸ συναξάριον τῆς κβ' Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Μηναίου καὶ εἶτα τὸ παρόν·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ θαυματουργοῦ, καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς ὁσίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ.

Στίχοι.

Εὐβοίας τὸ κλέος, Ἰάκωβος, θέλγει

ὥς μέλι ἡδὺν τὴν τοῦ κτίστου καρδίαν.

Εἰκάδῃ τε πρώτῃ ἔνθους, Ἰάκωβος, ἐς πόλον ἔβη.

Ο σελασφόρος οὗτος καὶ θεόληπτος φίλος τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβος, ἐγεννήθη ἐκ γονέων εὐλαβῶν ἐν ἔτει 1920 εἰς Λιβύσιον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκριθῶν ἐκ τῆς πατρίδος του, κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, ἔφθασεν εἰς Πειραιᾶ, μετέβη εἰς Ἀμφισσαν, καὶ τελικῶς εἰς Φαράκλαν τῆς Εὐβοίας.

Ὡς δένδρον ἱερὸν, ἀρδευθὲν διὰ τῶν ὀρθοδόξων ναμάτων, παιδιόθεν ὑψώθη πρὸς θεογνωσίαν. Ἐχὼν ρίζας εὐλαβεῖς, ἠγάπησε βαθέως τὴν Ἐκκλησίαν, αὐξάνων ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου.

Ὅθεν ἀδιαλείπτως ἀγρυπνῶν, προσευχόμενος καὶ συνομιλῶν μετὰ τῶν ἁγίων, προσέλαβε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δωρούμενος τοῖς πᾶσι ρεῖθρα ἰάσεων. Ἐχὼν ἀντιλήπτορα τὴν ἁγίαν Παρασκευήν, καὶ ἀναβαίνων ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ἐγένετο αὐτουργὸς ποικίλων θαυμάτων, καθάπερ κοινωνὸς θείας φύσεως. Τυχὼν δὲ ἰάσεως ὑπὸ τῆς Θεοτόκου διὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης ταύτης, Ξενίας ἐπονομαζομένης, ὡς καὶ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, ἐν εὐχαριστίαις ἀνύμνει τὸν Κύριον.

Ἔργασθεις σκληρῶς πρὸς βιοπορισμὸν καὶ τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ θητείαν τελέσας ἐν τελείᾳ νηστείᾳ καὶ φιλαδελφίᾳ, ἔσπευσεν ὅπως ἀφιέρωσιν ἑαυτὸν τῷ Χριστῷ, ὃνπερ νηπιόθεν ἐπόθει.

Εἰσελθὼν τοίνυν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ ὁσίου Δαβὶδ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ εὐρὼν ταύτην εἰς οἰκτρὰν πνευματικὴν κατάστασιν, ἐνισχύθη ὑπὸ τοῦ ὁσίου κτήτορος αὐτῆς, ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὰς συκοφαντίας καὶ τὸν πόλεμον τῶν ἀμελῶν μοναχῶν, ὑπομένων ἐν ταπεινώσει τὰς ὕβρεις καὶ κόπτων ἐν πᾶσι τὸ θέλημα αὐτοῦ. Διὸ ἐν ὑπακοῇ καὶ ἀσκήσει, ἐλάμπρυνεν οὐ μόνον τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος.

Ἀνακαινίσας δὲ τὴν μονὴν ἐν κόποις πολλοῖς καὶ μόχθοις περισσοτέρως, καὶ τελῶν πάσας τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας ἀνελλιπῶς, ἀνεζωογόνησε πνευματικῶς τὸ θεῖον σκῆνωμα τοῦ ὁσίου Δαβὶδ, ἔχων τοῦτον διηνεκῶς συνόμιλον καὶ προστάτην εὐστοργον.

Λαβὼν δὲ τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης, ἀνέλαβεν ὅπως διακονῇ λειτουργικῶς τὰ πλησιέστερα χωρία, ὁδοιπορῶν δι' ἡμιόνου, παρὰ τὰς δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας.

Ἀποσυρόμενος πολλάκις εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ὁσίου Δαβὶδ καὶ ἐν παννύχοις στάσεσιν ἀνερχόμενος εἰς οὐρανίους μονάς, ἐβίωνε θείας ἐμπειρίας, τρυγῶν τὸ μέλι τῶν δωρεῶν τοῦ Πνεύματος.

Ἀντιπαλαίων οὖν ταῖς δειναῖς ἐνέδραις τοῦ πονηροῦ, ἐδοκιμάσθη ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ, διάγων ἐν πενία καὶ ἀσκήσει. Ἔλαβεν ὅθεν ὑπὲρ φύσιν χαρίσματα, μένων ἀδιάβροχος κάτωθεν ὑετοῦ, φωτιζόμενος ἐν νυκτὶ ὑπὸ θείου φωτός, συνομιλῶν καὶ συλλειτουργῶν τοῖς ἁγίοις καὶ τοῖς ἁγγέλοις, ὑπὲρ τὴν γῆν κατὰ τὴν προσευχὴν αἰρόμενος, ἐκχέων εὐωδίαν, διανύων ἀφθωρεὶ ἀποστάσεις μεγάλας, πολλαπλασιάζων ταῖς αὐτοῦ δεήσεσι τροφὰς καὶ ἄρτους.

Πρὸ σοβαρᾶς αὐτοῦ χειρουργίας, ἐπικαλεσθεὶς τοὺς ὁσίους Δαβὶδ καὶ Ἰωάννην τὸν Ῥῶσον, εἶδε τούτους παρισταμένους ἐν τῷ χειρουργεῖῳ καὶ ποιοῦντας τὴν ἐπέμβασιν.

Ἀναλαβὼν οὖν τὴν ἡγουμενείαν τῆς ἱερᾶς μονῆς, ἐγένετο πόλος ἔλξεως τοῦ κόσμου, ἐνεργῶν χριστοειδέσι σπλάγχνοις οἰκτιρμῶν καὶ ἀναδειχθεὶς διορατικὸς καὶ προορατικὸς ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Παρὰ τὰς ὁδυνηρὰς αὐτοῦ νόσους, οὐκ ἐπαύσατο ἐν ἀγάπῃ τελείᾳ εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας, μέχρις ἐσχάτης πνοῆς.

Ὁ εὐγενὴς οὗτος μύστης τοῦ Πνεύματος μετέστη πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστὸν τῇ 21ῇ Νοεμβρίου, ἡμέραν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, εἰσοδεύσας μετ' αὐτῆς τῇ ἀλήκτῳ πανηγύρει τῶν ἁγίων, ἔνθα μνημονεῖ ἀδιαλείπτως πάντων ἡμῶν.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥς ῥητὴρ τῶν δογμάτων, ὑποφῆτης, θεόφρον, τῶν σωστικῶν διδαχῶν, Χριστοῦ τοῦ πάντων πλάστου, καὶ κήρυξ μετανοίας, ἐπεγνώσθης, Ἰάκωβε, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Δαβὶδ, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις.

Βαρυστάτως νοσοῦντων, καὶ ποικίλως πασχόντων, ὁ ταχινὸς ἰατρός, ὑπομονῆς ὁ στύλος, ἐν ταῖς πολλαῖς, θεόφρον, καὶ δειναῖς ἀσθενείαις σου, καὶ ἀσκητῆς θαυμαστός, ἐδείχθης τῷ σῶ βίῳ.

Ἐμπαθείας ἀνθρώπων, τὰ ὄνειδη καὶ ψεύδη, καθυπομείνας, σεμνέ, συνέτριψας τὸ θράσος, τοῦ ἀντιδίκου πάτερ, θεοφόρε Ἰάκωβε, διὸ τὴν μνήμην σου νῦν, ἐν ἄσμασι τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν πάντιμον χάριν, τὴν σεπτὴν σου λοχείαν, καὶ τῶν θαυμάτων πληθύν, ἡ γλῶσσα οὐκ ἰσχύει, ἀξίως περιγράψαι, Θεοτόκε πανάμωμε, σὺ γὰρ δοχεῖον σεπτόν, τοῦ Παρακλήτου ὥφθης.

Ἄτερος. Δροσοβόλον μέν.

Γαλουχία θειοτάτῃ ἀναδέδειξαι, ἄγγελος νηπιόθεν σοφέ, φωτιζόμενος καὶ φωτίζων, λάμπησι Χριστοῦ, τὸν κόσμον βοῶντα ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ολοφώτῳ τοῦ νοός σου καθαρότητι, ὥφθης συλλειτουργὸς ἱερός, δαιτυμόνων ὑπερκοσμίων, νέμων ἰλασμούς, πιστοῖς ἐκβοῶσιν ἐκτενῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Υπερβάλλον ταπεινώσεως τῇ χάριτι, ἔγνωκας παντευχίαν κλεινήν, Γεωργίου τροπαιοφόρου, ὅπερ θεαυγῶς, γυμνόπους ἀνέμελπες σοφέ· Εὐλογητὸς εἶ ἄθλητά, τοῦ εὐεργέτου Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Γλαρύνεις πεπτωκότων τὴν στυγνότητα, Δέσποινα, φαيناῖς σου αὐγαῖς, ἀνεικάστου φιλανθρωπίας, Λόγον τοῦ Θεοῦ, τεκοῦσα ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς, τοὺς ἐνδυθέντας τιμαλφῶς, τῇ ἀρχιφώτῳ στολῇ.

Ὁδὴ η΄. Τὸν βασιλέα.

Κρατῆρα ἔσχες, πεπληρωμένον, θεόφρον, ἀγαθῶν ὑπὲρ πτωχῶν καὶ δυστυχούντων, ἐν ἡγουμενείῳ, τῷ σῶ ὡς σιτοδότης.

Εν ἀπερρίτῳ, πάτερ, κατῶκεις κελλίῳ, ἀποφεύγων τρυφηλότητα τοῦ βίου, διὸ καὶ τοὺς πάλαι, πατέρας ἐμιμήσω.

Παύεις δαιμόνων, κυριαρχίαν, παμμάκαρ, προσπορίζων τοῦ Χριστοῦ ἐλευθερίαν, τοῖς πρὸς σε ἐλθοῦσιν, ἐνεργουμένοις, πάτερ.

Θεοτοκίον.

Εμέ, Παρθένε, τῷ σῶ ἀχρείῳ ἱκέτῃ, χειραγωγήσον πρὸς τρίβον σωτηρίας, ἵνα τοῦ Υἱοῦ σου, τὰς ἐντολὰς τηρήσω.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Συντριβεῖς τὴν καρδίαν, πόθῳ τοῦ κτίσαντος, οὐκ ἐνάρκησας, πάτερ, εὐαγγελίζεσθαι· ὅθεν ὡς καλὸς ποιμήν, πᾶσι σπενδόμενος, τῶν πεφορτισμένων, ἐγένου ἀχθοφόρος.

Γατῆρα ὑμνοῦμεν, θεῖον Ἰάκωβον, θεαυγεῖ ἀγαπήσει, νόσους διώκοντα, πάγας δὲ τοῦ δράκοντος, κατεδαφίζοντα, καὶ ὑπερυψοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Διασπείρων ἐνθέως, σπόρον τοῦ Πνεύματος, καὶ τὴν κτίσιν ποτίζων, ρείθροις χρηστότητος, ὥφθης γεωργὸς κλυτός, ἐν ἀγαθότητι, δρέπων πανολβίους, καρποὺς θεοειδείας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀκτῖνες ἡλίου, περιαστράπτουσι, τῷ τραχήλῳ σου κόρη, θεοχαρίτωτε, θείου χρυσολίθου, τὰ ἀμαρύγματα· σὺ γὰρ νυμφοστόλος, ὑπάρχεις Ἐκκλησίας.

Ὁδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιδοὺ κατ' ἔτος μάκαρ, πληθὺς τῶν πατέρων, καὶ κοσμικῶν Ὁρθοδόξων παράταξις, τὴν ἀεισέβαστον, πάτερ, μνήμην σου μέλομεν.

Ω, ὅσιε, μὴ παύση, ὑπὲρ τῆς σῆς ποιίμνης, καθικετεύων Χριστῷ τῷ Κυρίῳ σου, σὺ γὰρ προστάτης ὑπάρχεις, αὐτῆς, Ἰάκωβε.

Ἡδέως ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὸν βίον, πάτερ, ἐκδιηγούμενοι πάντα τὰ θαύματα, καὶ τοὺς ἁγίους σου λόγους, σεμνὲ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, σὲ τὴν Θεοτόκον, καθὼς προεῖπές ποτε μακαρίζουσι, καὶ ἀνυμνοῦσιν ἐνθέως, τὸν θεῖον τόκον σου.

Ἄλλος. **Θεὸν ἀνθρώποις.**

Πητῇ ἀγάπῃ διαλεγόμενος, πρὸς τὸν Δαβὶδ φωσφόρον τῆς μονῆς σου ἀμύντορα, ἐξητήσω πάραυτα, εὐρεῖν ἱερῶν, κλέπτην ἐλαιοδένδρων· ὅπερ ἐποίησε, πάντας τοὺς ἐνόχους ἀσφαλῶς προσεπισπώμενος.

Ἀρρήτῳ φάει καταυγαζόμενος, ἔγνωσ σαφῶς ἀλήκτου πανδαισίας τὴν ἔλλαμψιν. Προσκομίζων χάριτι, καὶ γὰρ τὰ σεπτὰ, δῶρα ἐν Λειτουργίᾳ, ἤψω δακτύλῳ σου, αἶμα τοῦ Σωτῆρος θαυμαστῶς, ὡς θεοφόρητος.

Στρατῶ ἀύλων συναυλιζόμενος, πανευλαβῶς ἐπόθεις ἀρχαγγέλων τῇ χάριτι, θεουργε Ἰάκωβε, ἐγεῖραι ναόν· ὅθεν ἀγαλλιάσει, ἀκαταπόνητον, εὗρες προμηθεά Μιχαὴλ διακονοῦντά σοι.

Θεοτοκίον.

Μητρὶ Κυρίου πιστῶς κατέφυγες, θεοφεγγεῖ ἐν πίστει, μυστογράφε Ἰάκωβε· ἰαθεὶς δὲ πόδας σου, ἐτίμας σεπτῶς, κόρην ἀγνὴν Ξενίαν, ἣ σε ἠυλόγησεν, ἐν ἀγαθωσύνῃ μητρικῇ προσατενίσασα.

Ἐξαποστειλάρια.

Ἦχος β΄. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἰωὴλ Ἐδέσσης

Τοῦ Λιβισίου βλάστημα, καὶ Φαράκλων οἰκῆτωρ, Εὐβοίας νήσου καύχημα, καὶ πιστῶν παραστάτης, μονῆς Δαβὶδ τοῦ ὀσίου, προεστὼς θεοφόρος, χαρίτων σκεῦος πάγχρυσον, καὶ προγνώσεως λύχνος ἀειλαμπής, ἐγκρατείας πόνοις ἀκαταπαύστοις, καὶ σαῖς πυκναῖς δεήσεσιν, Ἰάκωβε, ἐγνώσθης.

Ἄλλος. **Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.**

Ἰσιδώρας μοναχῆς.

Πηγὴν ἀνευφημήσωμεν, Εὐβοίας τὴν αἰετόφυτον, ἀναβλυστάνουσαν κόσμῳ, τὰς θεουργοὺς παρακλήσεις, Ἰάκωβον τὸν πάντιμον· καὶ γὰρ Χριστοῦ τῇ χάριτι, ἐσχάτοις ἐν τοῖς ἔτεσιν, ἐγένετο Ἐκκλησίας, ἰάτωρ παντελεῶν.

Τῆς ἐορτῆς. Ὅμοιον.

Ἦν πάλαι προκατήγγειλε, τῶν προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καὶ ράβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς αἶνους, ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, ἡ ὑπέρλαμπρος δύναμις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξεχύθη ἐν χάριτι, τῷ Ἰακώβῳ, ἰχνηλατήσαντι, τοῦ εὐεργέτου, κένωσιν ἄφραστον. Ὅθεν δωρούμενος, τοῖς πιστοῖς χαρίσματα ὑπερφυῖ, φαίνει ὁ ἀοίδιμος, Τριάδος ἔλλαμνιν.

Πάτερ μυστικῶς φλεγόμενος, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, παιδιόθεν ἐνδέδυσαι, καλλονὴν ἀρχέγονον, διαχέων ἰάματα· καὶ γὰρ τοῦ Λόγου στέφος δεξάμενος, θεοφορήτως, ἤνυσας δίαυλον, θείας ἀσκήσεως, ἐν ἐλέῳ Πνεύματος ἀγκαλισθείς, γῆν καὶ τὰ οὐράνια, θεῖε Ἰάκωβε.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Συνομιλῶν εὐφεγγῶς, σελασφόροις ταῖς τάξεσι, μυστικῶς ἠυλόγησαι, τῇ χειρὶ θεομήτορος. Διὸ τοῦ πλάνου δίφρους κατέρριψας, τὰς ὕβρεις ὄντως, δόξαν ἡγούμενος, πάτερ Ἰάκωβε. Ὅθεν ἐξοδίῳ σου ἐν ἑορτῇ, ἅπαντας ἠυλόγησας, χειρὶ ἀχράντῳ σου.

Νέμων ὑετοὺς αἰνέσεων, μυσταγωγεῖς τοὺς πιστοὺς, Λειτουργίαν εἰς ἄχραντον, μυροφόρου νήψεως, καὶ κλεινῆς κατανύξεως. Τοῦ Ἰωάννου Ῥώσου τῇ χάριτι, διὸ τριφώτους, μονὰς ἐπέγνωκας. Ὅθεν τρυχόμενος, νοσημάτων ἄλγεσιν ὀδυνηροῖς, ὥφθης ὡς στερέμνιος, ἀδάμας πίστεως.

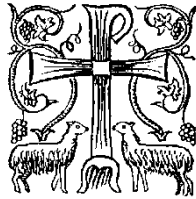
Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Συλλειτουργῶν ταῖς ἐπουρανίοις δυνάμεσιν, ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη, ὡς ἄγγελος χρυσαυγῆς τεθέασαι, ὑπερκόσμιε Ἰάκωβε. Βασιλικῶς τοίνυν ἐνδεδυμένος, χάριν οἰκτιρμῶν, πᾶσαν τὴν κτίσιν, περιπτύξει χριστοειδεῖ ἐνηγκάλισαι. Διὸ τῆς Θεοτόκου, ἐπιστήθιος γενόμενος, ὥφθης ἀστὴρ ὁδηγῶν, εἰς τρίβον σωτηρίας. Καὶ νῦν ὀθνείου οἴνου γευόμενος, σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, ἐκχέεις τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῶν ἀρχιφώτων λαμπηδόνων τὴν αἴγλην, παρέχων ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριήλ, ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπριε, ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς μακαρισμοὺς τροπάρια δ' ἐκ τῆς γ' ᾠδῆς τοῦ α' κανόνος τοῦ ἁγίου καὶ δ' ἐκ τῆς Σ' ᾠδῆς τοῦ β' κανόνος.

Μετὰ τὴν εἵσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς, τὰ τοῦ ἁγίου καὶ τὸ τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον· Ὁ καθαρώτατος ναός.

Ἀπόστολος· Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη. (Ζήτει τῇ ε' Δεκεμβρίου).

Εὐαγγέλιον· Πάντα μοι παρεδόθη. (Ζήτει ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς ε' Δεκεμβρίου).

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, ἱαμάτων ὁ ποταμός, εὐχαῖς σου ἄρδεύων, πᾶσαν κτίσιν ἱλαστικῶς, Ἰάκωβε θεόφρον, Εὐβοίας ὁ κοσμήτωρ, Δαβὶδ τε θεοφόρου, θεῖος συνέκδημος

Δίστιχον.

Δέξαι, Ἰάκωβε, τὸν ἄμουσον ὕμνον
Ἰσιδώρας, διψώσης ἀφέσεως ὕδωρ.

